

Američtí spojenci: Už žádné volné ježdění?

NI nationalinterest.org/feature/america-s-allies-free-riding-no-more-206127

18. ledna 2023

O problému „volné jízdy“ obecně a v zahraniční politice zvláště bylo napsáno a diskutováno mnoho. Během studené války a jejích následků byli američtí spojenci přes Atlantik a Pacifik ve Washingtonu kritizováni za to, že spoléhali na to, že Spojené státy utratí svůj národní poklad ve smyslu vyšších vojenských výdajů, aby jim zajistily globální bezpečnost.

Hlavními příklady jsou Německo a Japonsko, argumentovalo se, že spojencům byla poskytnuta malá pobídka k tomu, aby přispěli k produkci mezinárodního veřejného statku, který má podobu ochrany globálních zájmů západní aliance, dokud se zdá, že Spojené státy být připraven poskytnout to bezplatně.

Většina této diskuse se zaměřila na geostrategické otázky. Ale po studené válce se to přelilo také do geoekonomických problémů. Proč by Amerika měla nadále financovat obranné rozpočty zemí, jako je Japonsko, přebytkové ekonomiky, jejichž společnosti konkurují americkým podnikům na globální scéně?

Platit méně za obranu díky americkým dotacím umožňuje těmto pasažérům utrácet více na sociálně-ekonomické programy, zatímco fiskální zpřísnění nutí Američany snižovat výdaje na vzdělání a zdravotnictví.

Navíc hegemonní postavení Spojených států na Blízkém východě, které bylo udržováno obrovskými vojenskými a finančními náklady, umožnilo americkým spojencům v Evropě a Asii, kteří jsou závislí na dovozu energie, mít volný přístup k ropným zdrojům v Perském zálivu. .

A pak je tu mezinárodní realita, ve které se Spojené státy zavázaly použít své jaderné zbraně k obraně svých spojenců v Severoatlantické alianci (NATO), stejně jako Japonska a Jižní Koreje, pokud budou tyto země čelit hrozbě konkurenční jaderné mocnosti. Američané jsou proto údajně připraveni vidět New York a San Francisco, jak budou atomovány, aby zachránili Berlín a Tokio před zničením.

Nátlak na členy NATO, aby zvýšili své obranné rozpočty a své vojenské a ekonomické příspěvky do aliance, se tak ve Washingtonu staly jakýmsi rituálem, který praktikují republikánští a demokratičtí představitelé a zákonodárci, dokud to kvůli chování prezidenta Donalda Trumpa nevypadalo jako *faux pas* .

Zároveň rostoucí antiglobalizační nálady ve Spojených státech odrážely neochotu Američanů nadále otevírat své trhy a nadále podporovat liberální ekonomický řád, zatímco spojenci porušují principy volného obchodu. Ale tehdy se udály průmyslové zázraky Německa a Japonska, velmi na úkor amerických ekonomických zájmů.

A není pochyb o tom, že náklady na války, které Spojené státy vedly na širším Středním východě, začaly zpochybňovat washingtonský konsenzus o roli USA ve světě. Amerika je údajně připravena přijít svým spojencům na pomoc jako globální balancér poslední instance, a zajistit jim tak například přístup k energetickým zdrojům v Perském zálivu, přičemž spojenci výměnou platí velmi málo, ba dokonce se snaží donutit Spojené státy k nákladnějším vojenským intervencím na Blízkém východě, jako to udělala Francie v případě Libye.

Ale pak přišly události – ruská invaze na Ukrajinu a rostoucí čínské hrozby Tchaj-wanu –, které podle konvenční moudrosti možná nakonec přesvědčily spojence USA, že volné ježdění už nepřichází v úvahu a že musí začít hrát aktivističtější roli. ochrana západních zájmů před hrozbou mocných globálních disruptorů. Nyní musí přispívat k produkci tohoto mezinárodního veřejného statku, protože samotné Spojené státy ho nebudou nadále poskytovat zdarma.

Na určité úrovni je konvenční moudrost správná, vezmeme-li v úvahu německé reakce na ruský útok na Ukrajinu a japonskou reakci na vnímanou hrozbu z Číny. Zdá se, že tento vývoj změnil rovnováhu sil v Evropě a Asii, kde se Amerika údajně nyní může spolehnout na to, že její spojenci budou hrát svou roli jejich zástupců, zatímco Spojené státy zůstávají *primus inter pares* (první mezi rovnými), nazývají to American Hegemony Lite. .

Změny německé politiky po Ukrajině byly skutečně dramatické. „Prožíváme přelomovou éru. A to znamená, že svět poté už nebude stejný jako ten předtím,“ řekl kancléř Olaf Scholz na zvláštním dubnovém zasedání Bundestagu a vyhlásil *Zeitenwende* („historický bod obratu“), který zahrnoval svědectví totálního kolapsu. strategické principy ztělesněné v *Ostpolitik* („Východní politika“) a její pojetí *Wandel durch Handel* („změna prostřednictvím obchodu“).

Scholz oznámil nejdalekosáhlejší politické zvraty v poválečné německé historii a zavázal se výrazně více investovat do ozbrojených sil, poskytnout vojenskou podporu ukrajinské armádě, přepracovat německou energetickou politiku a stát v čele úsilí o společnou Evropskou unii (EU). sankce proti ruskému režimu.

Japonsko, druhý národ, který byl poražen Spojenými státy a jejich spojenci ve druhé světové válce, reagovalo stejně jako Německo na změny v globální rovnováze sil přijetím militarističtějšího postoje.

Za vlády premiéra Fumia Kishidy, který požádal svůj parlament, aby zdvojnásobil rozpočet jeho vlády na obranu, se zdá, že se Japonsko snaží překonat svou pacifistickou tradici po druhé světové válce.

Během návštěvy Washingtonu Kishida znovu potvrdil závazek své země získat stovky amerických řízených střel Tomahawk, zatímco Spojené státy oznámily plány na rozšíření své vojenské pomoci do Tokia, což naznačuje, že obě strany budou mít ze vztahu prospěch. Nebo to tak vypadá.

Svým způsobem čtyřleté jednání s Trumpem poskytlo pro Japonce, Němce a další spojence USA jakousi lekci: z dlouhodobého hlediska americká veřejnost nebude tolerovat druh vztahu, ve kterém Amerika dělá více pro své spojence, než dostane na oplátku. Krátce řečeno, Američané už nechtějí, aby se na ně hráli hlupáci jak v geostrategické, tak v geoekonomické aréně.

Liberalizace americké obchodní politiky při jednání s národy, které praktikovaly protekcionismus, dávala na začátku studené války určitý smysl. Ekonomiky Japonska a Německa se vzpamatovávaly z devastace 2. světové války a chránily svůj domácí průmysl před zahraniční konkurencí zdaněním dovozu, když chtěl Washington zajistit ekonomický růst svých spojenců v Evropě a Asii.

Ale ti, kteří předpokládali, že Trumpova ekonomická nacionalistická politika se za internacionalističtějšího prezidenta Joea Bidena změní, nyní zjišťují, že tento přístup se těší podpoře obou stran.

Bidenovo rozhodnutí nepřipojit se ke Komplexní a progresivní dohodě o transpacifickém partnerství (CPTPP), která by vyžadovala, aby Američané snížili cla na některé asijské dovozy, a jeho administrativa uzákonila dotace na elektrická vozidla, které američtí spojenci považují za nespravedlivou ochranu Zboží vyrobené v USA je známkou toho, že Washington obrátil naruby dohodu se spojenci z

dob studené války. Vycházel z očekávání, že Spojené státy potřebují získat geostrategický závazek svých spojenců prostřednictvím ústupků v geoekonomické oblasti.

Pokud něco, zpráva přicházející z Washingtonu v těchto dnech zní, že pokud se spojenci chtějí i nadále spoléhat na americké vojenské vedení, jsou to oni, kdo bude muset přijmout ekonomické podmínky nastavené Američany: Ukončení jejich energetických dohod s Rusko, které ho sankcionuje a připojí se k USA v dlouhé a nákladné ekonomicko-technologické válce s Čínou.

Tento přístup je v rozporu s principy volného obchodu a odráží základní principy mocenské politiky, které by mohly napravit, navzdory pokusu Bidena uvést tyto politiky na trh jako součást kampaně na boj proti diktátorům a podporu demokracie po celém světě. Stejně tak, na rozdíl od Sovětského svazu, ani Rusko, ani Čína nemají zájem na tom, aby jejich příslušný politicko-ekonomický model získal srdce a mysl lidí tohoto světa. Stejně jako Spojené státy usilují o přístup k ekonomické a vojenské moci.

Vzhledem k této perspektivě a s ohledem na pozadí hrozeb, které představují Rusko a Čína, vycházejí rozhodnutí Německa, Japonska a dalších zemí zvýšit své příspěvky na obranu z uznání, že je to minimum, které musí udělat, aby ať se Amerika bude nadále zavazovat, že bude zničen Washington, aby ochránila Berlín a Tokio.

To znamená, že i kdyby Německo a Japonsko zvýšily své vojenské výdaje do stratosféry, stále by zůstaly volnými jezdci na americké moci, pokud by se nerozhodly přejít na jadernou energii, aby se ubránily, protože už nemohou počítat s podporou USA.

Lze tvrdit, že je v zájmu Ameriky zabránit Japonsku, Německu, Jižní Koreji, Tchaj-wanu a Saúdské Arábii – nebo když na to přijde, Ukrajině – ve vývoji nezávislé jaderné vojenské síly, protože to by údajně udělalo svět nebezpečnějším místem. To je však ironie. Měli bychom si pamatovat, že to byly Spojené státy a Rusko, kdo v

posledních desetiletích zahájil sérii válek, které učinily svět nebezpečnějším. Při zpětném pohledu, kdyby Irák a Ukrajina Saddáma Husajna měly jaderné zbraně, svět by byl dnes pravděpodobně méně nebezpečný.

Dr. Leon Hadar, přispívající redaktor The National Interest , vyučoval mezinárodní vztahy na Americké univerzitě a byl výzkumným pracovníkem Cato Institute. Bývalý korespondent OSN pro Jerusalem Post, v současnosti zastřešuje Washington pro Business Times of Singapore a je publicistou/blogerem pro izraelský Haaretz (hebrejsky).